

Myšlené (cogitatum) a „bytí“

Starší už spor, co je dříve resp. co předchází čemu, zda myšlení předchází bytí nebo naopak zda bytí předchází myšlení, zcela zapomínal na to, že na straně myšlení nejde jen o akty myšlení, nýbrž také o to, k čemu se ty akty intencionálně vztahují. A právě v tomto ohledu platí, že tehdy, když jsme jednou myslili (tj. svým aktem) nějaké „myšlené“ (tj. něco, co není součástí ani složkou našeho myšlení), stalo se něco také s naším bytím, tj. s námi samými. To znamená, že jsme se dostali do situace, kdy jsme ono myšlené zase zapomněli, nebo jsme je vytěsnili ze svého života, eventuelně jsme je zcela marginalizovali a neutralizovali v podobě pouhého „poznatku“, a tak jsme poklesli na úroveň nižší, než na jaké jsme byli ještě předtím, než jsme je vůbec poprvé (aktivně) myslili – a tak jsme se změnili k „horšímu“. A pak tu je druhá možnost, že jsme se dostali do situace, kdy jsme už na ono poprvé „myšlené“ zapomenout nechtěli, ba kdy jsme na ně zapomenout nemohli, ale odpověděli jsme resp. vždy znovu jsme odpovídali na „výzvu“ onoho „myšleného“ tak, že jsme myšlenku tohoto myšleného sledovali dál, že jsme se jí nechali vést a že jsme tomuto vedení více či méně, ve větším nebo menším rozsahu a do větší nebo menší hloubky dali k dispozici svou další cestu a tím i sebe samé.

(Písek, 070831-1.)